

Skattejagten er ikke død

Geocachere er vores tids skattejægere. Med deres gps i hånden finder de frem til gemte skatte, som ligger overalt i Danmark

AF: MARTIN OVE CHRISTENSEN

Vallensbæk landsby gemmer på en sørøverskat, og den skal findes. Det er ikke den eneste skat i Vallensbæk, men det er den største og den sværeste at finde.

Mens tågen hænger tungt i luften, gør Jørgen Vinberg og Torben Arbjørn sig klar. Dagens første 'cache' er ved kirken, hvor de mødes.

"Vi er tæt på. Min siger syv meter," siger Torben Arbjørn, der står og kigger på hans gps.

Et eller andet sted er der gemt en lille skat. Det er nu ikke fordi parkeringspladsen ligner et sted, hvor man ville forvente at finde noget skjult, noget gemt. Men det er der.

En anden 'geocacher' har lagt den ud, og registreret den på internettet. Bevæbnet med koordinaterne og kodeordet 'magnetisk'

skal de finde den lille skat, som er en del af serien 'danske kirker'.

Dagens første cache er rimelig nem. Den sad under en bænk, få meter fra deres parkerede biler. Men det er ikke meningen, at det alt sammen skal være så let.

Bilerne får lov at blive på parkeringspladsen, resten af dagen foregår til fods. De er klædt på til en dag i naturen. Fjällrävenbukser, rygsæk og jakker, der er lavet af den slags stof, der kan holde til noget, og som siger lyde, når man går.

De skal også lige nå en anden nem en, inden de går i gang med dagens store fangst.

Tværs over græsset. De følger gps'en. En ø af træer og buske dukker frem af tågen. Efterhånden som de kommer tættere på, bliver øen til mere end blot en silhuet. Den er derinde et sted.

Som to rovdyr går de hver sin vej rundt. Let foroverbøjede prøver de at finde en vej ind.

"Der er et hul her. Næsten," siger Torben på 61 år, mens han presser sig igennem buskadset, som ikke har mistet styrken i grenene, selvom det er lang tid siden, de har været grønne.

Jørgen på 52 tager samme rute. Ingen af dem tager sig særligt af forhindringen.

Dér. De kalder det 'geopinde'. For foden af et træ, ligger en samling pinde, som ser mistænkelige ud. Torben peger, den er dér. Når man har fundet stedet, er det op til sporsansen at finde skatten. Gps'en er ikke nøjagtig nok til

at kunne vise det helt præcise sted.

Ved foden af træet finder de en lille plastikæske. Det er ikke noget stor skat. Det er heller ikke meningen. Caches består af en logbog, og nogle småting, som man bytter ud i. De har ikke den store værdi, men er mere noget, man ville forbinde med små kalendergaver. Det kan være spillekort, en lille legetøjsbil eller lignende. I logbogen noterer man, hvem man er, og hvornår man fandt den. Rent fysisk er cachen som regel noget, der minder om en tupperwarebeholder. Men caches kan være større og mindre. Under bænken ved kirken var det blot en beholder til kamerafilm, senere går det op for dem, at en cache kan være meget, meget større.

Internettet er ryggraden

Pludselig bipper mobiltelefonerne. Der er kommet en ny cache. Denne gang i Albertslund. De er begge tilmeldt en sms-service, som fortæller dem, hvis der kommer en ny cache i det område, de har angivet.

Jørgen Vinberg og Torben Arbjørn er ikke dem, der går mest op i at komme først, men det er der nogle, der gør. Enkelte gange har de prøvet at tage af sted, så snart de kunne.

"Hvis man tager af sted på den måde, så møder man som regel en, to eller tre andre," siger Jørgen Vinberg og følges op af Torben Arbjørn:

"Inden for et kvarter så kommer de jo luskenende ud af krattet alle vegne fra," siger han.

Der er op til hver enkeltes temperament, hvordan man går op i det.

Torben Arbjørn går mere op i naturoplevelsen, mens Jørgen Vinberg godt kan

lide de større, og mere krævende caches. Sådan en, som de jager i dag.

Det er en sørverskat og er en såkaldt 'mysterycache'. Det er en cache, som man ikke bare har koordinaterne på, men som skal findes via ledetråde.

Jørgen Vinberg og Torben Arbjørn har koordinaterne til startpunktet og ledetrådene fra internettet.

Tågen ligger stadig tungt, da de når til startpunktet. De skal op på de højeste sted, de kan se derfra. Endnu en gang dukker der langsomt noget frem fra tågen.

Ved siden af holbækmotorvejen rejser der sig en høj. Selv langt over landskabet er jorden så blød, at de ikke går på stien op ad bakken, men ved siden af den.

Den sortøjede sten, fem fingre til venstre...

De gentager ledetrådene for sig selv, mens de spekulerer på, hvordan de skal forstås.

"Det kræver en bestemt tankegang nogle gange," siger Torben Arbjørn.

De skal kunne se en kirke, når de når toppen, men tågen gør, at de kun kan høre kirkeklokkerne.

De står og peger ud i det grå hav med gps'ernes antenner.

Fem fingre til venstre, 1000 skridt, det hovedløse træ. De spekulerer. Øjenbrynene er tunge på Jørgen Vinberg, da han ser lyset.

"Det hovedløse træ! Det var jo dér påskeliljerne var!" udbryder han.

Rigtigt nok, set i bagklogskabens klare lys. Kort efter de havde fundet den første skat, havde de taget billeder af en to en halv meter høj, død træstamme, med påskeliljer på toppen. Men selv garvede geocachere kan åbenbart stå og kigge på en ledetråd uden at opdage den.

Det er også småt. På træet er malet fire små dødninge-

hoveder.

'Mit kompas viser 144 og 100 skridt for hvert mærke'. Næste ledetråd giver nu lidt mere mening.

Fri jagt

Geocaching kom til verden, da Amerika den første maj 2000, fjernede en begrænsning fra deres gpssystem, som indtil da havde gjort det for upræcist til sådan noget som geocaching. Gps'en finder sin position på jorden ved at kende afstanden til de satellitter, den har signal fra. Det signal var tidligere forvrænget, så kun Amerikas militær kunne bestemme deres position præcist.

Da forvrængningen blev fjernet, kunne civile nu finde en position på jorden inden for cirka 10-20 meter, mod op til 200 meter tidligere.

To dage senere lancerede amerikaneren Dave Ulmer idéen om at gemme ting i naturen, så andre kunne finde dem ved hjælp af gps. Han skrev om det i en nyhedsgruppe på internettet, og kaldte det dengang 'The great American gps stash hunt'.

Siden da er det vokset. Der er lidt over en halv million geocachere i verden, og alene i Danmark ligger der lige nu 5603 skatte.

Alle kan begynde at geocache, som de har lyst til. De findes ingen klubber, man skal være medlem af, og skattene ligger ude i vores alle sammens verden. De er ikke gravet ned og er i teorien lige til at gå til.

Hjemmesiden geocaching.dk viser skattene i Danmrk. Her kan man se, hvor de er, og beskrivelser af hvordan man finder dem.

Har man tusind kroner til en gps, så er man godt i gang.

Ring til en ven

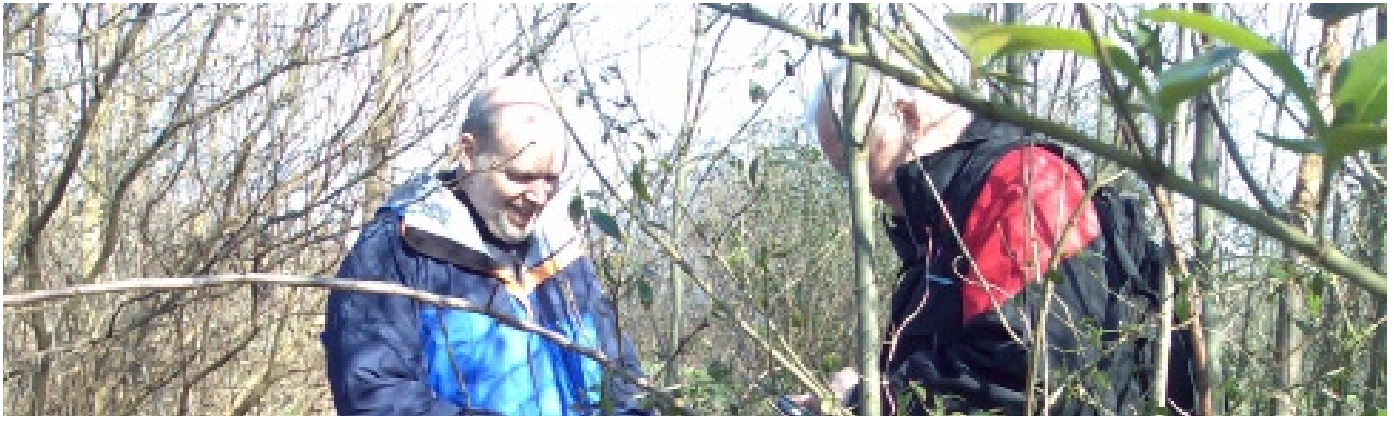
Et sted i Vallensbæk ligger en pileformet sten, som peger på et træ, der står alene. I træets sjæl, finder man næste spor.

Vallensbæk landsby er mere et landskab med en skat, end det er en by.

På kryds og tværs af vejene, blikket rettet mod gps'en. Der er mange sten, der kan være pileformede, og der er mange træer, der kan siges at stå alene.

Øjenbrynene hænger nu endnu tungere på Jørgen Vinberg. Han stopper op, tager briller på, og kigger længe

på gps'en. Hundelufterne lægger mere mærke til ham, end han gør til dem.

Torben Arbjørn er fortsat ud af vejen, men kommer nu tilbage og vifter afvisende med hænder. Det er i hvert fald ikke dernede.

Frustrationen stiger, de er ved at være alt for langt væk i forhold til, hvad de regnede med. Stenen skulle være tættere på. De gentager ledetrådene for sig selv og lidt til hinanden.

Pileformet sten. Træet, der står alene...

Markvejen stopper, den var ellers håbet, men de er alt, alt for langt væk. De fire gange hundrede meter er for længst gået.

Bilerne susser forbi. De er endt ved en landevej. Den er der ikke meget skattejagt over, med dens moderne skilte, heller og nydelige asfalt.

Jørgen Vinberg sparker let til en af de store sten, der markerer enden på markvejen.

"Denne her er pileformet, der er bare ikke noget træ," siger han.

Med ryggen til, ænses de dårligt vejen. De har slået lejr på stenene. Det er blevet tid til kaffe.

"Det er Jørgen. Vi har mistet modet," siger han til personen i den anden ende af linjen, som har fundet skatten tidligere.

Det sker, at de ringer til en, som har prøvet den før.

Torben Arbjørn fortæller, at man sommetider bare skal have et lille skub i den rigtige retning. Det er ikke sådan, at de bare får det hele forærende, det er snarere små hints, de kan trække ud af deres med-geocachere.

Hvad mener han med det?

De sidder på den. Den pileformede sten. Længere nede af landevejen skal de finde træet, der står alene.

"Her var jeg gået hjem," siger Jørgen Vinberg om, hvad han havde gjort, hvis han ikke havde nogen, han kunne ringe til.

Efterrationaliseringen kører i højt gear. Selvfølgelig, det var sådan, det skulle forstås. Efter 400 meter *begyndte* vejen. Det er nemt at være bagklog. Lysten lyser ud af dem, nu er de på sporet igen.

Et stort, nøgent træ troner sig op ved siden af vejen. Det er en kandidat. Og helt klart den bedste kandidat til at være det træ, de leder efter.

De to hopper over grøften ved siden af vejen. Gennem krat igen. De går rundt om træet, kigger, spekulerer.

De er det rigtige sted, det kan de se nu. Før foden af træet er jorden bar. Det ville den ikke være, hvis de var de første geocachere her.

Jørgen har den. I et hulrum i træet ligger en rulle. Den næste ledetråd er skrevet på engelsk med kring-

lede bogstaver på gulnet papir. Der er gjort noget ud af det.

Hvem skulle have troet, at der ved siden af en kedelig landevej på Københavns vestegn ligger ledetråde til en sørøverskat gemt i et træ.

Der er beskrevet afstand og retning. Gps'erne kommer frem. De peljer, de tænker. Overgangen er overgroet, står der.

Afsted. De har retningen. Den fører dem mod den høj, de stod på tidligere. Det var dengang tågen lå så tungt, at alt var gråt. Nu varmer solen fra den blå himmel, og afstandene føles mindre. Nu er hele Vallensbæk landsby til at overskue.

For foden af højen lig-

ger en tunnel, hvor væggene for længst har fået farve fra de unges spraydåser. Fra loftet hænger et kabel og danner en løkke. Der stod jo noget med en galge.

Jørgen kigger op. På vejen hen til 'galgen' løfter han lidt brædder med fødderne. Brædder, som engang har været en trailer. Han ser mistroisk på det kabel, der hænger i tunnelen.

"Her ville han aldrig lægge slutningen på sådan en fin tur," siger Torben Arbjørn.

De kigger sig lidt omkring. Her er intet. Der er heller ikke meget sørøver over en betontunnel på vestegnen.

Torben har printet de ledetråde ud, der stod på internettet. Papiret er godt brugt, det har været oppe af lommen mange gange.

Alle ordene bliver analyseret. Kan det være det? Eller mener han det her?

"Det er ikke rigtigt, det her Torben," siger Jørgen Vinberg og fortsætter.

"Nå, skal vi have fat på vores livline?"

Torben Arbjørn lytter, mens Jørgen taler i telefon. Nysgerrig og ventende. Der er noget, de har overset.

Jørgen Vinberg rejser sig op og begynder at gå. Han taler stadig i telefon, da de sætter kursen tilbage.

Afstanden var i fødder, ikke skridt eller meter. De var gået alt for langt.

Der er dømt kratluskeri igen. De skal finde en halvø. Nu må den snart være der. De har brugt for lang tid på cachen her til at opgive.

Der er den, det må være den. Over grøften. De er beslutsomme, de er tæt på. Halvø er måske så meget sagt, når den blot er omkranset af en grøft, men det er tydeligt, hvad der menes.

Inde mellem træer og buske dukker den op.

"Hold da kæft," udbryder Jørgen Vinberg, da han ser skatten. Han virker ellers ikke som typen, da har let til bandeord, men det her er imponerende. Det er den

største skat, de nogensinde har set. En rigtig skattekioste, og en rigtig galge, der hænger fra træet.

Det var slet ikke ment så overført, som de troede. Det var helt bogstaveligt.

Kisten er stor. Så stor at de uden problemer kan sidde to mennesker på den, mens de læser logbogen, som selvfølgelig er malet sort, så den passer til en rigtig sørøver.

Hvordan har han mon fået den herind? De er imponerede.

Det er Jørgen Vinbergs cache nummer 400. Det er en værdig milepæl.

